

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬГОДНІ
Казка про щастя

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ
Ніщо не відлучить
нас від Божої любові

Першоапостол
у Баден-Веттінгені
(Швейцарія)

Зміст 9/2021

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА

Обов'язковий захід? – Імпульс із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРИ УВАГИ

Морквяний кантон Ааргау

5 БОГОСЛУЖІННЯ

04.04.2021 р. у м. Баден-Веттінгені (Швейцарія)
Біблійна цитата: Колосян 3, 1-2

13 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ

Світло у Христі освітлює нас
і в цей темний час (Апостол Василь Конє)

ЖИТИ ВІРОЮ

14 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Ніщо не відлучить нас
від Божої любові

16 ДУХОВНИЙ ДОСВІД

Бог знає все

ВЕРА И ОБЩЕСТВО

17 «МИ, ДІТИ»

Йосиф

18 ДІТИ І ЦЕРКВА

Я ще не хочу спати!
(Як допомогти дітям долати
страшні сни?)

21 БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

Казка про щастя

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

23 Україна. Святкування Пасхи в округах «Україна-Схід» і «Україна-Центр»

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Обкладинка: Символ міста Бадена (Швейцарія) - колись величний замок, в якому жили графи Габсбурги
/ Фото: © oscity - stock.adobe.com

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 09, 2021

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua
сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: temo-graf@ukr.net
Наклад: 600 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийємо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Відповіді на завдання на стор. 24: 1) 1В, 2А, 3Б, 4Б, 5Г, 6А, 7Г, 8В, 9Б, 10Г; 2) Словука Ігуа в туметі (Віа Мамвіа 4, 7)

Обов'язковий захід?

Водній дуже відомій біблійній цитаті, яку часто наводять, псалмоспівець говорить: «Одного в Господа прошу, одного я благаю: жити в домі Господнім по всі дні життя мого, щоб бачити красу Господню і віддаватись роздумам у Його храмі» (Псалом 27, 4). Тільки в Господньому домі? Тут можна заперечити: адже Бог усюдисущий, Він присутній скрізь, у всьому творінні. Це також правильно. Але ще в Старому Заповіті Бог розпорядився, що є одне місце, де людина може по-особливому відчувати й пізнавати Бога, де Він по-особливому об'являється їй. Псалмоспівець знав про це. Він усвідомлював також і те, що ця Божа пропозиція не є автоматизмом, а актом Його милості – як упродовж останніх півтора року це спізнали чимало віруючих людей світу.

Відвідини богослужіння нерідко розглядають як обов'язок. «Я повинен ходити на богослужіння ...» Ні! Це не ми робимо послугу Богові. Це Бог підносить нам особливий дарунок.

Імпульс з богослужіння Першоапостола

Морквяний кантон Ааргау

У 2020 році жителі Швейцарії спожили майже 9 кілограмів моркви на душу населення, бо вона є їхнім улюбленим овочем. Особливі стосунки із зонтичними коренеплодами кантон Ааргау підтримує на півночі конфедерації. А його назва «морквяний кантон» зумовлена, ймовірно, лінгвістичним непорозумінням. Тут, насправді, вирощують моркви менше, ніж брукви, точніше, осінньої брукви (харчового коренеплоду). Однак, нехай буде так: жителі кантону Ааргау пишаються своєю морквою. Більше 30000 гостей щорічно в першу середу листопада відвідують Ааргауерський морквяний ярмарок («рюблімерт») у столиці кантону Ааргау. Окрім знаменитого морквяного торта, там є все, що бажає морквяна душа: від супів до хліба, джему, шнапсу, пасти й ризотто.

Відомі сьогодні помаранчеві сорти є продуктом відносно сучасної селекції Нідерландів. Спочатку колір моркви був жовтим чи фіолетовим. Історія про те, що оранські селяни в XVII столітті з політичних міркувань на честь Вільгельма Оранського вивели моркву кольору його герба є, очевидно, легендою ...

БОГОСЛУЖІННЯ У М. БАДЕН-ВЕТТІНГЕНІ / ШВЕЙЦАРІЯ

ДАТА: 4 квітня 2021 р.

БІБЛІЙНА ЦИТАТА: До Колосян 3, 1-2

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Втішно співайте, усі християни» (№ 95)

СУПРОВІД: Окружний Апостол Юрг Збінден та Апостол Томас Дойбель

ПРИМІТКА: Богослужіння з нагоди Пасхи

Цитата з Біблії: Колосян 3, 1-2

«А коли ви з Христом воскресли, то шукайте того горішнього, де Христос перебуває, сівши по правиці Бога. Думайте про горішнє, а не про земне. Бо ви померли, і життя ваше поховане [сховане] з Христом у Бозі».

Христос: Переможець, Живий, Первородний

Дорогі брати і сестри, ми відзначаємо сьогодні особливе свято, свято Пасхи, а тому, як зазвичай, спочатку проведемо читання з Біблії. Сьогодні звучатиме уривок з 1-го Послання до Коринтян.

Читання з 1-го Послання до Коринтян 15, 3-8; 20-28:

«Я бо вам передав найперше те, що й сам прийняв був: що Христос умер за наші гріхи згідно з Писанням; що був похований, що воскрес третього дня за Писанням; що з'явився Кифі, потім дванадцятьом; опісля ж з'явився Він більш, як п'ятистам братів разом, більшість яких живе й досі, деякі ж померли. Опісля з'явився Якову, згодом усім Апостолам.

А наостанку всіх, немов якомусь недоносові, з'явивсь і мені. Алеж Христос таки справді воскрес із мертвих, Первісток померлих. Бо тому, що через чоловіка смерть, через чоловіка й воскресіння мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так у Христі й оживуть усі. І кожний у своїм порядку: Первісток - Христос, потім - Христові під час Його приходу. Потім кінець, - коли то Він передасть царство Богові й Отцеві, коли знищить усяке начальство й усяку владу й силу. Мусить бо Він царювати, поки не покладе всіх ворогів Йому під ноги (Псалом 110, 1). Знищений буде останній ворог - смерть; бо все підкорив Йому під ноги (Псалом 8, 7). Коли Він каже, що все підкорене, то ясно, що крім Того, Хто Йому підкорив усе. Якже все Йому буде підкорене, тоді

й Сам Син підкориться тому, що Йому підкорив усе, щоб Бог був усім в усьому».

Так, дорогі брати й сестри, Апостол Павло у досить незвичний спосіб повідомляє про воскресіння Ісуса Христа, про яке ми чули під час читання з Біблії. Ми знаємо з уроків релігії та із занять з конфірмантами, як у Євангеліях повідомляється про воскресіння Ісуса Христа: це були зустрічі з жінками й учнями Христа. Апостол Павло пише, окрім цього, що Ісус з'явився багатьом іншим. Це було, дійсно, так. Послання до Коринтян було написано дуже рано. Апостолові Павлові були відомі ще усні передання, а також інші випадки з'явлення Воскреслого. Деякі люди, які зустрічалися з Христом, були ще живі. Це було, вочевидь, щось особливе – зустріти людину, яка особисто бачила воскреслого Ісуса Христа. Мені навіть важко уявити, як це відбувалося.

Однак, у вічі мені кинулося ось що: між воскресінням і вознесінням Господь Ісус зустрічався не з усіма людьми, а лише з тими, які раніше увірували у Нього. Його смерть на хресті бачили всі. Усі бачили, як Його заарештували, катували, розпинали на хресті і як Він помирав. Навіть Його супротивники. Було б простіше, якби після воскресіння Він знову з'явився усім і сказав: «Я воскрес! Не ви, а Я переміг». Нам було б сьогодні значно простіше, але Він цього не зробив. Він зустрічався тільки з тими, хто раніше увірував у Нього. І їм Він доручив звіщати про це іншим. Через них вони мали прийти до віри. Це вказує на тісний взаємозв'язок між воскресінням і вірою. Тільки люди, які раніше увірували в Ісуса Христа, мали змогу бачити Воскреслого. Люди, які після цього бажали зустрічатися з Господом, аби отримати спасіння, мали вірити в їхні розповіді й свідчення. Апостол Павло був винятком. Йому Господь з'явився пізніше, але саме з цією ж метою. Він доручив йому йти до язичників і сказати, що Ісус Христос живий. Вони через нього мали прийти до віри. У всіх своїх писаннях Апостол Павло наголошує на взаємозв'язку між воскресінням і вірою.

Павло пише також - про це йдеться у нашій цитаті з Послання до Колосян, - що ті, які вірять в Ісуса, мають участь у воскресінні Ісуса Христа. Ті, які вірять в Ісуса Христа, мають силу і життя воскресіння. Ті, які вірять в Ісуса Христа і Його воскресіння, мають упевненість і знають: Ісус Христос – найсильніший. Він сильніший від смерті, Він сильніший від зла. Ніщо і ніхто не зміг перешкодити Йому повернутися до Отця.

Людина, яка вірить у це, сповнюється особливою силою. Вона знає, що буде продовження і що не Божу справу відкуплення годі зупинити. Господь Ісус сказав, що людина, яка має віру, здатна зрушити гори в море (Від Марка 11, 23). Це означає, що віруючій людині ніщо не може перешкоди-

ти прийти до Бога. Віра у воскресіння додає нам таких сил. Ми маємо також тверду впевненість: ніхто не може перешкодити нам прийти до Бога; ніхто не може зупинити Божу справу, яка йде до завершення. Віра у воскресіння додає нам особливих сил.

Народження згори, від Води й Духа, сповнює життям воскресіння того, хто вірує у воскресіння Ісуса Христа. Це щось надзвичайно особливе. Життя Воскреслого, дароване нам, дає можливість увійти в Його славу. Люди не можуть осягнути її самотужки. Та ми отримали життя воскресіння, тому спроможні осягнути Божу славу. Павло мовив, що духовне народження є запорукою Божої слави. Отже, ми спроможні, якщо захочемо, увійти в Боже Царство.

*Людина, яка вірить в Ісуса Христа,
має силу і життя воскресіння.*

Мати участь у воскресінні Ісуса Христа означає: вірити у воскресіння і таким чином сповнюватися силою. Така людина має впевненість: «Мене ніщо не зупинить». Вона має життя – запоруку, яка дозволяє увійти в Боже Царство.

Як впливає воскресіння на віруючу людину? Вона «шукає», тобто прагне «горішнього», а не земного. Вона тягнеться до того, що вгорі, вона шукає Христа, Який сидить праворуч Бога. Людина, яка вірить у воскресіння, шукає тісний зв'язок з Воскреслим, бо життя воскресіння потребує тісного зв'язку з Ісусом Христом. Вона дивиться не тільки на те, що відбувається на землі, не тільки на себе, не тільки на видиме, а завжди – на Ісуса Христа, шукає зв'язку з Ним. Вона бачить Того, Хто здобув перемогу.

Це вельми приємно. Якщо подивитися навколо себе, то побачимо численні наслідки зла, що обтяжують нас. Вони викликають у нас відчай і ти запитуєш себе, чи закінчиться це коли-небудь. Чимало бід, чимало страждань, чимало несправедливості й чимало всього того, що важко знести. Як добре, коли ми тягнемось до «горішнього» і бачимо Переможця. Ісус Христос здолав зло і здобув перемогу. Ми знаємо, що зло не пануватиме вічно, що йому прийде кінець. Настане момент, коли зло остаточно втратить свою силу. Не забуваймо про це. Нехай це додає нам упевненості, вселяє втіху й сповнює силою духу.

Хто «шукає горішнього», той бачить Ісуса, Живого. Ісус Христос не мертвий, Він воскрес, Він живий! В історії людства було багато вчителів, багато пророків, які звіщали про велике й учили прекрасному. Але всі вони померли. Можна, очевидно, читати чи чути те, про

*Ісус Христос здолав зло і здобув перемогу.
Ми знаємо, що зло не пануватиме вічно,
а що йому прийде кінець.*

що вони проповідували. Можна черпати з цього снагу й орієнтуватися на це. Але ці люди померли. З Ісусом усе інакше: Він живий! Коли я єднаюся з Ним, то розумію, що Він приймає частину моїх страждань. Він не просто Той, Який колись про щось говорив, проповідував чи писав. Ні! Він живий!

Згадаймо про диякона Стефана. Коли його побивали камінням, то Ісус Христос не залишився осторонь, а був поруч з ним (Діяння 7, 55). Ісус Христос бере участь у моїх радощах і в моїх стражданнях. Він живий! Я можу говорити з Ним. Я можу зустрічатися з Ним. Він продовжує діяти. У цьому Його відмінність від інших релігійних людей, які, цілком очевидно, також писали про щось прекрасне. Але Ісус Христос зовсім інший. Він живий! Він бачить мене, Він чує мене. Я можу говорити з Ним і Він говорить зі мною. Ісус бере участь у моїх стражданнях, Він працює над моїм спасінням. Він живий! Ось у чому полягає величезна різниця.

Хто «шукає горішнього», той бачить Ісуса Христа, Первородного. Це теж думка, яка пов'язана з Пасхою. Ісус Христос помер і згодом відвідав учнів не як дух чи привид. Він вознісся в Небеса не як дух. Ні, у Нього було Тіло, нове Тіло. Він жив, Він був Людиною, Яка зустрічалася з іншими людьми. Він був першою Лю-

диною, Яка мала воскресле тіло, і після вознесення першою Людиною, Яка увійшла в Небесне Царство. Він був Первородним серед багатьох (Римлян 8, 29). Це означає, що Він відкрив шлях, аби ми, будучи людьми, преобразившись, мали змогу увійти в Божу славу. Хіба це не прекрасна надія?! Якби Ісус помер, а Його дух перемістився кудись на небо, то це було б щось зовсім інше, тоді у нас не було б такої надії. Але Бог дав Йому інше Тіло, воскресле Тіло. Він був Людиною і Нею вознісся в Небеса. Це вселяє надію на наше воскресіння. Чудово, що не всім нам треба померти, аби потрапити в Небеса. Господь незабаром прийде; добре, якщо це станеться якнайшвидше, бо тих, які перебуватимуть на землі, Він забере з Собою. Вони преобразяться і потраплять в Небеса – ось якою прекрасною є наша надія на воскресіння!

Думаймо про «горішне», особливо у цей святковий день. Угорі Переможець, Той, Хто переміг зло, у Якого зосереджена всяка влада. Він владарює разом з Богом – це щось особливе. Він живий, Він і сьогодні творить. Я можу зустрічатися з Ним, Він чує мене, Він бере участь у моєму житті. Він – Первородний: Він дав мені можливість увійти у воскреслому тілі в Боже Царство. Ось який вплив має на нас життя Воскреслого. Шукаймо зв'язок з Ісусом Христом, Який знаходиться там, угорі.

У наступному вірші мовиться: «...життя ваше поховане [сховане] з Христом у Бозі» (Колосян 3, 3). Воно так і є! Наше життя воскресіння у деякому сенсі «сховане» у Бозі. Воно все ще невидиме. Не знаю, як у Бадені, але можу сказати, що в Страсбурзі Божим дітям доводиться не краще, ніж іншим людям. Вони хворіють, потерпають від безробіття і зазнають інші прикрі речі. Те, що є у всіх інших людей, є також у нас. У нас немає перед Богом особливого статусу.

Життя воскресіння ще сховане, його годі розпізнати в наших життєвих умовах. Треба трішки пошукати, трохи покопати і зосередитися на головному. Виконуймо знову й знову цю роботу. Звісно, коли ти дивишся на своє повсякденне життя, то не бачиш особливих відмінностей. Але якщо копнути трохи глибше, то помічаєш: «У мене є трохи більше, ніж в інших. Я нічим не кращий від них, але у мене є те, чого немає у них. У мене є мир, у мене є снага любити, у мене є сила зберігати вірність, у мене є розрада, у мене є сила духу й сміливість, у мене є майбутнє». Але для цього треба, звісно, копати, просто так цього не побачиш. У нас, по суті, життя зовсім іншої якості. Те, що дає нам наша віра: мир, розраду, силу й упевненість – ми маємо. Не забуваймо про це.

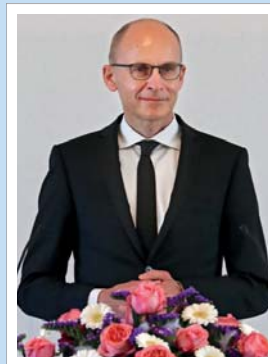
Скористаймося цим святковим днем, аби ще раз усвідомити, що ми насправді маємо. Ми маємо сховане життя воскресіння, яку Бог дарує нам Своїм Духом і яка, на жаль, відсутня в інших людей, якими б хорошими вони не були. Цей мир, ця радість, ця впевненість, ця сміливість, ця сила духу. Шукаймо те, що вже існує, але в даний момент ще сховане. Якщо ви щось шукаєте, то вам не треба створювати його заново. Воно вже є, воно існує, тільки ви не бачите його безпосередньо зараз. «Горішнє»

ЄПІСКОП РЕТО КЕЛЛЕР:

Єпископ Келлер (Швейцарія) у своїй співповіді сказав, що зосередив свою увагу на тому, що треба трохи покопати, аби виявити «сховане у Бозі». Він прочитував одного великого державного діяча, який свого

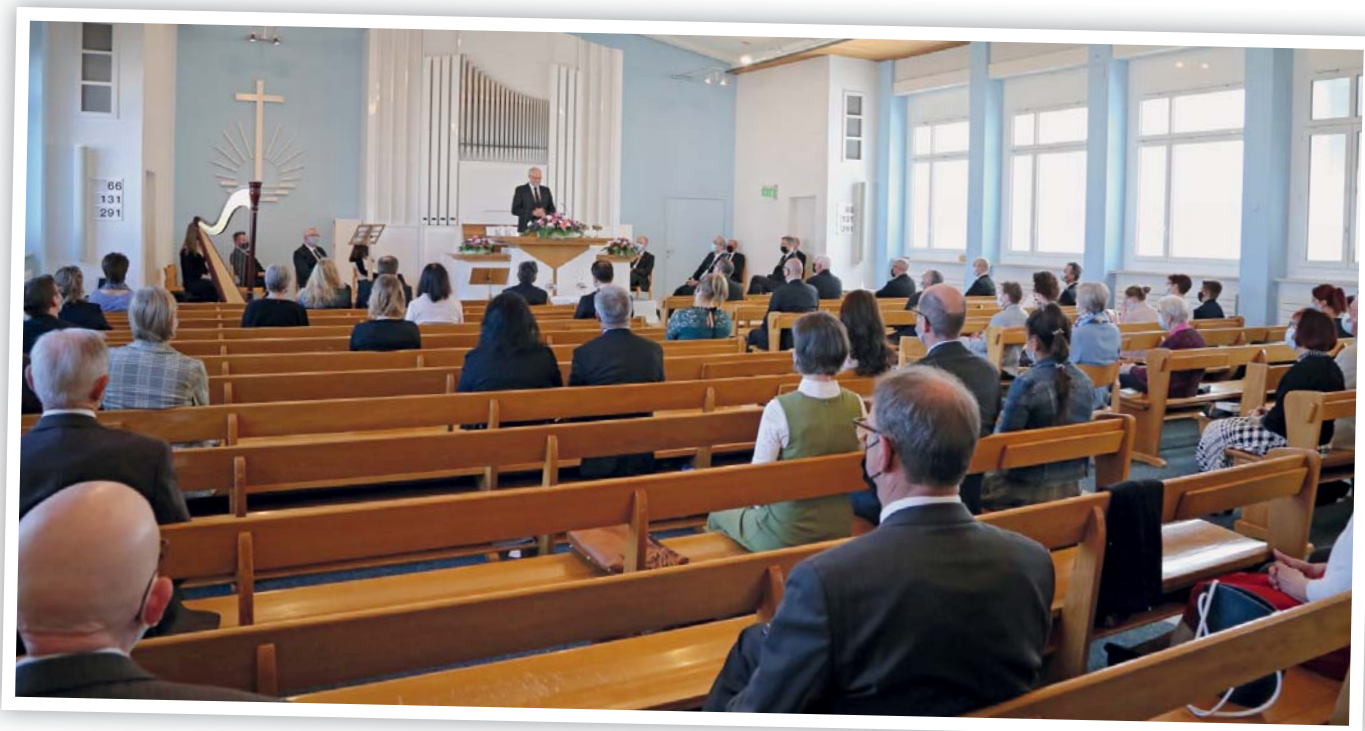
часу сказав: «У серці кожної людини можна знайти скарб, якщо його ретельно шукати». Тож нехай у серці кожного віруючого християнина знаходиться скарб воскресіння, майбутнього й досконалості. Треба його тільки ретельно шукати. «Якщо ми так вважаємо, то наші зустрічі один з одним як у громаді, так і в повсякденному житті виглядатимуть, ймовірно, дещо по-іншому». Це призведе до того, що у видимій церкві дедалі рідше й рідше траплятимуться помилки, недоліки й промахи.

ЄПІСКОП РУДОЛЬФ ФЕССЛЕР:

Єпископ Фесслер (Швейцарія) нагадав, що Ісус після Свого воскресіння зустрічався з віруючими, які жили своїм повсякденним життям. Те саме відбувається з нами і сьогодні: «Він входить у наше життя. Туди, де

є віра; туди, де вірять у воскресіння, де вірять: Ісус живий». Єпископ прочитував біблійну цитату, у якій мовиться про те, що Христос сидить праворуч Бога. Стефан під час побиття камінням побачив Ісуса, Який встав». Як грандіозно! У той момент, коли Ісус бачив, як Стефан, будучи зовсім самотнім, страждав і все ж твердо свідчив про Нього, то Він устав». Те саме Ісус робить і для нас, коли ми знаходимося під градом каміння: «Тоді Ісус устає, Він твій Друг. Він приніс Себе у жертву, тому «шукаймо горішнього».

є вже. Воно не прийде колись. Ви не можете бачити це сховане життя очима, але воно вже існує у нашому серці. Якщо трохи заглибитися, то помічаєш і відчуваєш це.

Що ще «сховане» у Бозі? Христова Церква! Тепер з області теології. Адже ми знаємо вчення про двоїсту природу Ісуса Христа: Він був Людиною і Богом. Христову церкву не можна цілковито побачити. А, з іншого боку, можна бачити людей, які знаходяться в церкві. Можна бачити організацію, Новоапостольську церкву. І розумієш, що вона є далекою від досконалості. У ній працюють недосконалі люди. Вони дуже милі, але все ж мають чимало помилок і недоліків. У Катехізисі – я так люблю це місце – гарно сказано про «помилки» і «недоліки». Я не знаю, хто це написав, але я недавно знову прочитав ці слова: «помилки, недоліки і промахи» (див. КНЦ, п. 6.3). Я можу підтвердити, що вони є у видимій церкві.

Існує водночас невидима церква. Вона є. Невидима церква – це там, де є віруючі душі, де панує любов, де пробачують і примиряються, де єднаються один з одним. Якщо докласти трохи зусиль, якщо трохи пошукати, то можна помітити, що ця невидима церква проявляє себе знову і знову. Зазирни в громаду! Подивися на ту чи іншу сестру! Поглянь на реакцію брата! Ти побачиш, що в цьому щось є. Є любов, є віра, є прощення і примирення, є турбота, є братерсько-сестринське єднання. Це не сон і не теорія, це,

дійсно, існує! Наречена є. Її ще не можна побачити цілковито але вона є, і проявляє себе знову й знову. Зосередьмося на цьому. Шукаймо цю невидиму церкву! Звичайно, ми будемо знову і знову стикатися з помилками, недоліками й людськими промахами. Так буде до самого кінця. Але для мене дуже важливо, аби ми постійно докладали зусиль, аби ми шукали й докопувалися до суті. Будь-який настоятель знає, що ніхто з його братів і сестер не є досконалим. Але все ж є чимало прекрасного. Вона існує, ця досконала, єдина, свята Христова Церква. Її ми бачимо лише смутно, але вона є. Це вселяє неабияку вітху.

Думати про щось означає бажати володіти чимось. Коли я думаю про щось, то докладаю зусиль, аби отримати його. Про що ми думаємо? Чи, бува, не про земне? Думаймо про «горішнє». І це «горішнє» уже існує. Господь Ісус мовив: «... іду бо наготовити вам місце» (Від Івана 14, 2). Отже Він підготував місце, воно є приготовленим. Йому не треба тут щось підфарбувати, там вбити необхідний цвях чи затягнути якийсь гвинтик ... Місце приготовлене! Для тебе і для мене. Ісус виконав Свою працю на небесах. Місце слави уже існує! Нам не треба боятися, що Бог не створив його. Питання полягає тільки в тому, чи я потраплю туди чи ні?

З Божою допомогою ми впраємося з цим завданням! Працюймо над цим: місце і Божа слава вже існує. Богу не потрібно створювати її. Через жертву Ісуса Христа,

через Його воскресіння, через послання Святого Духа вже все відбулося. Ісус каже: «Ідїть, усе готове!» (Від Луки 14, 17). Нам треба тільки прийти. Уже все готове, місце підготовлене.

Про що нам ще треба думати? Про те, що треба успадкувати? Завершення, досконалість в Ісусі Христі! Цього у нас ще нема. Ми раз по раз помічаємо, що є слабкими. «...бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу» (Римлян 7, 19). Я помічаю це знову і знову по собі, і це мене неабияк непокоїть. Я думаю: «Я не хотів цього робити, я не хотів цього казати – і знову зробив це». Це турбує мене. Однак, не втрачаймо сили духу! Продовжуймо думати про це. Працюймо над своєю досконалістю, працюймо над тим, аби бути подібними до Ісуса Христа. І все ж це, звісно, не буде нашою заслугою, адже все відбувається тільки завдяки милості Ісуса Христа. Важливо не здаватися, а продовжувати вести боротьбу. Існує небезпека втоми, небезпека того, що ти відмовишся від боротьби за своє завершення і скажеш: «Ах, я все одно з цим не впораюся. Це ж просто теорія. Вони розповідають нам про це, аби нас трохи підбадьорити, але, насправді, нам неможливо впоратися з цим». І все ж можливо! Думаймо про це! Продовжуймо працювати над своїм завершенням. Господь Ісус зробить за нас останній крок. Він подарує нам Свою милість, але ми повинні боротися зі злом до останнього, боротися за своє освячення і за своє спасіння. Не здаваймося!

Думаймо також про єднання віруючих. Про це можна було б чимало розповісти. Таке єднання також уже існує. Воно, щоправда, ще недосконале, адже знову й знову трапляються невдачі. Ми витратили багато зусиль, усе було так чудово, і раптом трапляється промах, усе рушиться.

Я не знаю, як йдуть справи у вашій громаді, але подібне відбувається час від часу. Раптом трапляється щось недобре і кажуть: «Бачиш, не виходить!» Вийде! Продовжуймо працювати над цим. Намагаймося любити і єднатися один з одним, як цього бажав Ісус Христос, намагаймося прощати і миритися, аби наше єднання ставало дедалі прекраснішим. Воно може і має стати прекраснішим. Усе залежить від нас: Думаймо про «горішнє»!

Тепер перейдемо до останнього пункту: якщо ми «шукаємо горішнього», шукаємо Христа, то також чуємо Його слова про те, що Він послав нас. Я повертаюся до початку: Ісус Христос доручив людям, з якими зустрівся, аби вони свідчили іншим людям про Його воскресіння. Завдяки народженню згори, з Води й Духа, ми зустрілися з Воскреслим. Він дав нам Своє життя і разом з ним доручення розповідати іншим, що Він живий. Ісус Христос

доручив нам звіщати іншим людям про Його смерть, воскресіння і Друге Пришестя. Не забуваймо про це! Святкування Пасхи пов'язане з даним нам місіонерським дорученням розповідати про це іншим людям. Мова йде не про те, аби ми писали книги, повідомлення в газету чи пост в Інтернеті. Мова йде про наше повсякденне життя. Особливо зараз, у цей нелегкий час, можна відчутти реакцію людей на цю складну ситуацію. Я не хочу зараз знову зупинятися на цій темі, бо вже не раз говорив про це, але саме в цей час можна по-справжньому взнати людину і з'ясувати, що переповнює її. У нас присутнє сховане життя воскресіння. Його треба розпізнати: мати впевненість, у тому, що буде далі, впевненість у тому, що зло не перемаже, що Господь Ісус додає нам сил любити. Навіть якщо нам дуже погано і доводиться нести важкий тягар, то все ж цікавимося і беремо участь у житті свого ближнього. Адже у нас присутнє сховане життя у Христі. Ми знаємо Переможця. Ісус Христос живий! Він Первородний. Ми знаємо, що незабаром відбудеться. Скоро чу цю думку: Пасха спонукає нас виконувати доручення Ісуса Христа: «Ти спізнав Мене. Іди і розповідай про це іншим людям».

Після співповіді єпископа Келлера Першоапостол сказав: Єпископ ще раз нагадав про те, що всі бачили Ісуса на хресті й лише незначна кількість бачили Воскреслого. Уявіть собі, якби у них було б тоді телебачення й Інтернет. Про що б вони повідомляли? Більшість казали б: «Він помер. Ми бачили це. Ось один свідок, ось інший. Вони можуть підтвердити це». І лише деякі прийшли б і сказали: «Ні, Він воскрес! Ми бачили Його!» Такі люди повністю розчинилися б у натовпі. А хто був би правим? Добре, що сьогодні може кожен вільно висловлювати свою думку, але я ще раз нагадую: тільки тому, що багато людей говорять одне й те ж, це ще не є правдою. Ми, християни й віруючі у воскресіння Ісуса Христа, безумовно, є у меншості. Ми, новоапостольські християни, які чекають на Друге Пришестя Ісуса Христа і готуються до нього, становимо також меншість. Ми належимо до невеликої кількості віруючих, які говорять про те, що сьогодні діють живі Апостоли. Увесь світ хоче переконати нас відступити від цього. Та цього не буде. А майбутнє покаже, хто правий.

Після співповіді єпископа Фесслера Першоапостол сказав: Так, Пасху ми відзначаємо як перемогу Ісуса Христа над смертю і злом; а там, де свято, там святкова трапеза. Наша сьогоднішня святкова трапеза – це Святе Причастя. Ви знаєте, що я француз, а ми, французи, любимо святкувати перемогу в обох світових війнах. Французи самотужки, власне, не здобули б перемоги. Вони не пере-

Святкування Святого Причасття для померлих

могли б самостійно; але ми все ж відзначаємо це свято. Що ми, власне, святкуємо? Ми святкуємо перемогу свободи над злими силами. У цьому полягає сенс цих двох свят. Ми святкуємо не свою перемогу, цього ми не можемо робити, а – закінчення війни. Ми святкуємо те, що прийшов мир. Це змушує мене замислитися. Ми не можемо святкувати власну перемогу над злом, бо самотужки нічого не зробили. Але ми можемо святкувати перемогу Ісуса Христа над дияволом. Ось що викликає у нас неабияку радість! Іноді, коли доводиться страждати від того, що зло коїть на землі, то добре збагнути: Господь Ісус переміг зло. Він найсильніший, він здолав смерть і зло. Дні зла полічені. Ми можемо з радістю сьогодні відзначати це свято.

Окрім цього, ми вже сьогодні можемо мати передчуття радості й впевненість: Господь скоро прийде, і тоді ми зможемо святкувати з Ним урочисту трапезу. Це не сон, це не ілюзія і не навіювання, це – наше майбутнє! Христос – наше майбутнє, і поки я цього хочу, то ніхто не зможе перешкодити мені. Я маю причини, аби вже сьогодні святкувати цю перемогу, святкувати також Святе Причасття як передчуття радості майбутньої перемоги, бо я маю впевненість: я прийду до Божої слави, якщо захочу це. Бог подарує мені милість, і це залежить не від моїх талантів, а тільки від моєї волі й від моєї любові. Поки я люблю Ісуса

Христа і хочу приходити до Нього, дійсно хочу, то досягну Божу славу. У цьому полягає наша радість. Господь дарує нам Свій мир. Ісус прийшов до учнів і сказав, що їм не треба турбуватися, адже Він поруч з ними. Він жодного разу не дорікав їм. Він жодного разу не дорікнув Петрові, а лише запитав, чи він любить Його. Потім Він наділив його дорученням (Від Івана 21, 15-17). З нами Господь Ісус сьогодні також поруч, Він серед нас, і Він анітрохи не докоряє нам. Він приходить до тебе і до мене і тільки запитує, чи любимо ми Його.

А потім дає нам доручення: «Я живий, скажіть про це іншим!» ■

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Ми звертаємо свій погляд на Ісуса, Переможця, Живого і Первородного. Таке єднання з Христом додає нам впевненості, утіхи й надії. Ми наполегливо працюємо над тим, аби досягнути вічну славу, здобути досконалість у Христі й досконали спільноту віруючих. Ми свідчимо про Христа.

Фото: НАЦ. Швейцарії Архів

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 18.07.1962 р.
ПРОФЕСІЯ: агротехнік
АПОСТОЛ З 31.05.1992 р.
РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Румунія, Молдова

**АПОСТОЛ
 ВАСИЛЬ КОНЕ**

Світло у Христі освітлює нас і в цей темний час

Я хотів би розпочати свою статтю з висловлювання, яке останнім часом не раз вживав наш Першоапостол Шнайдер. Він сказав приблизно таке: «Ніщо не може зупинити Бога довершити Свій план спасіння». Це висловлювання ми сприйняли як прекрасне світло, що опромінює темряву нинішнього часу, – часу абсолютного обмеження і неабияких труднощів. Навіть якщо ми сьогодні не завжди можемо виконувати свої обов'язки так, як би нам цього хотілося.

Пандемія, через яку більше року тому була заблокована переважна більшість заходів у громадах, включаючи богослужіння, спонукала багатьох братів і сестер по вірі заявити, що ми переживаємо «темний» час. Чимало сімей безпосередньо постраждали від того, що принесла з собою криза коронавірусу. Утрата близьких людей, утрата роботи й джерел доходу були також причиною неабиякої занепокоєності, яка викликала багато запитань. Чимало людей цікавилось: «Чи зможемо ми у Господній справі продовжувати рухатися до мети? Чому Бог допускає усе це?»

Мені, Апостолові, часто доводиться давати відповіді на такі питання і пояснювати, що «ніщо не перешкодить Богові завершити Свій план спасіння». Як в Румунії, так і в республіці Молдова ми разом зі священнослужителями намагаємося робити все можливе, аби брати й сестри не почували себе покинутими напризволяще. У той час, коли неможливо було збиратися на богослужіння, я з допомогою деяких братів імпровізував перші Інтернет-трансляції богослужінь на каналах YouTube і Facebook, які й досі викликають у новоапостольських віруючих прекрасні почуття. Вірні парафіяни раділи можливості почути Господнє слово і відчутти, що не є покинутими напризволяще. Я з неабиякою радістю стежив за тим, що до перегляду деяких богослужінь долучалися більш як 5000 братів і сестер і радів, що вони сповнювалися силою і мужністю, аби з упевненістю дивитися вперед навіть у цей темний час. Це і є той світ у Христі, що освітлює шлях до нашої мети.

Групи з двох-трьох молодих людей розподіляли продукти харчування сім'ям, які перебували у важкому становищі: літнім, нужденним чи самотнім людям. Ця акція викликала в молодих людей особливі почуття. Одна сім'я, яка живе у віддаленому селі й не має можливості придбати основні продукти харчування, сказала те, що по-особливому зворушило душі молодих братів і сестер: «Бог послав вас, аби ви врятували нас».

Це – прекрасний доказ правильності висловлювання нашого Першоапостола. Ми радіємо нашому майбутньому. Адже воно не тільки наблизить нас до Христа, а й об'єднає з Ним.

Василь Конє

Апостол Конє з братами й сестрами в Байя Марє в Румунії

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Ніщо не відлучить нас від Божої любові

«**С**успільство у страху» – так можна було б озаглавити 2021 рік. Ми скрізь стикаємося зі страхом перед хворобою, перед соціальними, економічними, культурними і приватними наслідками цієї хвороби, а також перед спробами стримати їх.

Страх породжує небезпеку. Небезпека зараження себе й інших людей загрожує, з одного боку, можливими наслідками важкої хвороби чи навіть смертю. А, з іншого боку, існує небезпека того, що люди усамітнюються, що діти зростають без друзів, без освіти і не живуть суспільним життям, бо пандемічні заходи порушують особисті права людини. Не можна також скидати з рахунків небезпеку втрати джерел існування для людей, які працюють в економічних галузях, що потерпають від пандемії. Очевидною є небезпека того, що життя дорожчає і люди не можуть дозволити собі те, що раніше. Це, у свою чергу, викликає страх перед соціальною деградацією, одним з найбільш тривожних страхів людини. Сьогодні існує також страх перед зміною клімату – наукові дослідження дають це ясно зрозуміти і таким чином викликають занепокоєння. Зростає невпевненість перед лицем різких змін, а також страх перед загрозовими погодними умовами, перед періодами спеки і підвищення рівня моря. Чи зможуть наші правнуки жити безтурботно на цій землі? Страх – поганий порадижник. Страхом не вирішиш проблему. Страх – це настільки сильне почуття, що здатне витіснити навіть любов. У 1-му Посланні Івана йдеться про цю несумісність: «Страху нема в любові». Психологи також ведуть мову про це і наголо-

шують, що страхом годі здолати людську напругу: людина, у якої відсутня напруга, не проявляє страху; а людина, яка боїться і сповнена страхом, не може позбутися напруження.

Не варто вести боротьбу зі страхом. Подібна практика часто призводить до зворотного ефекту. Страх – це почуття, яке Бог уклав у творіння. Він оберігає нас від скоєння небезпечних для життя дурниць. Тому нам доводиться мати справу зі страхом. Ми сміємо проявляти страх, але краще його не мати. Важливо здобувати внутрішню рівновагу. Апостол Павло описує у Посланні до римлян ситуації, які порушують внутрішню рівновагу: крім голоду, кричущих злиднів, глибоких страждань і життєво небезпечних загроз, він веде мову також про страх. Як саме він упорядкував подібні загрози? «Бо я певний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні висота, ні глибина, ані інше якесь створіння не зможе нас відлучити від Божої любові, що в Христі Ісусі, Господі нашім.» (Римлян 8, 38-39). Ці слова свідчать про велику довіру Апостола до Господа, а також про впевненість у тому, що Бог хоче подарувати нам з Ісусом усе. Вони свідчать також про непохитну надію Апостола на спасіння.

Це, однак, не означає, що ми маємо безвідповідально ставитися до створеного Богом світу й до Його заповіді любові до ближнього; бо Господь у будь-якому випадку подарує нам спасіння. Звичайно, ні! Але Господь переміг світ і його страхи. Це допомагає нам, проявляючи сильну і стійку надію та глибоку довіру до Господа, відновити внутрішню рівновагу.

Фото: pixabay.com

Бог знає все

*Важко іноді повірити
в те, що великий Бог
говорить з нами,
маленькими людьми.*

У підлітковому віці я лише зрідка відвідував богослужіння. Одного разу я вступив в дискусію зі своїм батьком по одному важливому питанні й, будучи роздратованим, сказав йому недобрі слова, перший і єдиний раз в житті. Звичайно, потім мене мучили докори сумління, і я вибачився.

На наступному богослужінні я сидів поруч зі своїм батьком. Богослужіння розпочалося і проповідь була неначе спеціально для мене. Я був вражений, але також вдячний за підказки, і після богослужіння сказав своєму батькові: «Тобі не треба було розповідати настоятелю про те, що відбулося між нами». Батько відповів: «Ти, дійсно, думаєш, що Богові треба, аби я пішов до настоятеля і розповів йому про те, що ти накоїв? Наш Небесний Отець бачить твоє серце і дарує тобі Своє слово. Я, будь впевнений, нічого не говорив настоятелю». Я повірив своєму батькові та розмірковував над тим, що сталося.

Через декілька років, будучи дияконом, я вітав братів і сестер перед вечірнім богослужінням. Незадовго до початку богослужіння прийшла одна літня сестра. Вона

була дуже схвилювана і розповіла мені, що, ймовірно, через свою поведінку потрапила у велику халепу. Вона описала мені свою ситуацію, і я пообіцяв їй молитися. Потім вона сіла на своє місце. У мене було ще трохи часу, і я помолився за неї, аби Бог допоміг їй вибратися з цієї важкої ситуації. Як тільки я промовив «амінь», то з кімнати для священнослужителів вийшли священнослужителі і прямували до вівтаря.

Розпочалося богослужіння, і вже у перших словах настоятеля йшлося про ситуацію, яку щойно описала мені моя сестра по вірі. Він говорив також про те, як можна вирішити цю проблему.

Після богослужіння сестра підійшла до мене. Незадоволена, вона запитала у мене, чому мені спало на думку негайно розповісти настоятелю про те, що вона сказала мені по секрету. Я дав їй слово, що лише коротко помолився за неї і нічого не казав настоятелю. Але вона не повірила мені. Я розмовляв з нею про це і під час її наступних візитів, але розумів, що вона все ще не вірить мені. На жаль, через певний час вона вже не могла відвідувати богослужіння. Я багато молився за неї, у тому числі й після її смерті.

ІЗ БІБЛІЇ

Йосиф

Йосиф, син Якова і Рахілі та безпосередній нащадок Ісаака й Авраама, жив захоплюючим життям, сповненим злетів і падінь.

Йосиф був одинадцятим з дванадцяти синів **ЯКОВА**, але першим сином **РАХІЛІ**, улюбленої дружини Якова. Від першої дружини Лії у Якова було шестеро синів й одна донька. Четверо наступних синів Якова народилися від рабинь Валли і Зелфи. Згодом, через довгий час, Рахіль народила сина і назвала його Йосифом, що означає «Бог забрав ганьбу» або «Господь додав ще одного сина».

Коли Йосифу виповнилося сімнадцять років, то Яків подарував йому строкатий халат, бо любив його більше від інших синів. І тоді брати Йосифа позаздрили йому і **ПРОДАЛИ** його торговцям каравану.

Караван ішов з Ханаана в **ЄГИПЕТ**. Там Потіфар, царедворець фараона, купив Йосифа як раба. Дружина Потіфара намагалася спокусити Йосифа. Він зміг утекти від неї, але їй вдалося схопити його за одяг, що залишився у її руках. Вона розповіла Потіфару, що Йосиф хотів здійснити насильство над нею, і як доказ показала йому одяг Йосифа. Потіфар наказав кинути Йосифа у **В'ЯЗНИЦЮ**.

У в'язниці Йосиф розтлумачив **СНИ** двох співкамерників: підчашного (виночерпія) і пекаря фараона. Через три дні виночерпій знову приступив до виконання своїх обов'язків при дворі фараона, а пекаря через три дні вбили. Саме це передбачив Йосиф. Коли фараонові приснилися сни, які ніхто не зміг розтлумачити, то виночерпій згадав про Йосифа. Фараон звелів привести Йосифа до нього і розповів йому про свої сни. Йосиф правильно витлумачив ці сни.

У цій статті публікується додатковий матеріал до рубрики «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

Фараон на знак вдячності звелів звільнити Йосифа, подарував йому дорогий одяг, золотий ланцюг і передав йому свій перстень. Він призначив Йосифа **ВІЗИРОМ** над усім Єгиптом, тобто наділив його найбільшою після себе владою.

Після семи сприятливих років настав голод. Єгиптяни були добре підготовленими до нього, бо так передбачив Бог. З усіх країн люди приходили в Єгипет, аби купити зерно. Брати Йосифа також приїхали в Єгипет, тільки наймолодший брат, Веніамін, залишився з Яковом. Коли Йосиф упізнав своїх братів, то **ПРОСТИВ** їм усе і звелів привезти в Єгипет усю свою сім'ю.

З родини Якова в Єгипті походить великий народ. Перед смертю Йосиф змусив своїх братів заприсягтися, що коли вони повернуться додому, то перевезуть його останки до Ханаанського краю, де поховать його. Йосиф помер в Єгипті у віці 110 років.

Густав Доре: Йосиф тлумачить сон фараона

ЯК ДОПОМОГТИ ДІТЯМ ДОЛАТИ СТРАШНІ СНИ

Я ще не хочу спати!

Пізно ввечері батьки Мікко збираються завершити день.

За годину до цього Мікко улаштував сцену. Він постійно знаходить причини, аби не йти спати. Зрештою, він у ліжку – занадто пізно, зі скандалом і погрозами.

Тепер, здається, настала тиша, і батьки готуються до сну. Раптом з дитячої кімнати доноситься крик. Батьки вриваються в кімнату, де Мікко сидить на ліжку прямисінько, неначе свічка, увесь у поту і з широко розкритими очима.

Він ледь-ледь лепече: «Я більше ніколи не закрию очі!»

Страшний сон чи кошмар може дуже налякати – як дитину, якій він приснився, так і батьків, які намагаються заспокоїти своє чадо після панічного пробудження, а також братів і сестер, які прокидаються від раптового галасу. З медичної і психологічної точки зору можуть час від часу снитися кошмари і це не є чимось незвичайним. Однак, якщо це відбувається часто і негативно позначається на загальному благополуччі й сні дитини, бо вона зі страху перед поганим сном не може спати, то варто звернутися по допомогу до професіоналів.

Поганий сон

Існують різні види порушення нічного сну. Погані сни неабияк непокоять дитину й викликають у неї негативні почуття, що продовжують тривати ще декілька годин чи навіть днів. Якщо сон викликає велику тривогу, унаслідок якої підвищується чи знижується частота серцебиття і дихання, а також з'являється почуття безпорадності чи непритомності, від яких сплячий прокидається у паніці, то говорять про страшний сон чи кошмар. При цьому, поряд зі страхом з'являється також почуття смутку, гніву, замішання, розчарування, огиди й сорому. Страшні сни викликають також агресію, мають химерний та суперечливий вплив і погано закінчуються. Після сну сплячий переважно згадує його зміст. Часто це сни про падіння чи катастрофу, про втечу чи переслідування або про паралізованість перед лицем небезпеки. Якщо страшні сни частішають чи повторюються, то страх перед подібним наступним сном може бути настільки великим, що той, кому вони сняться, намагається взагалі уникати сну і боїться спати. Якщо дитина перед сном улаштовує сцену і не хоче лягати спати, то причиною цього може бути страх перед поганим сном. До негативних почуттів, викликаних поганим сном, додається ще й брак сну. Унаслідок такого страждання виникає фізична втома, збудливість чи проблеми з концентрацією.

Коли людина панічно прокидається від сну, але не може пригадати його, то мова йде, ймовірно, про нічну панічну атаку. Люди, які постраждали від якоїсь травми, іноді знову й знову переживають її у снах, які повторюються. Людина, яка страждає від нічного страху, може ночами

несподівано викрикувати, не прокидаючись при цьому. Таку людину часто важко розбудити й у неї немає конкретних спогадів про сон. Унаслідок значного переляку в неї найчастіше з'являються потовиділення і швидке серцебиття, а в голові відображаються страхітливі картини. Якщо старші діти й підлітки можуть описати свої почуття і переживання, а, отже, отримати цілеспрямовану допомогу, то з маленькими дітьми не завжди зрозуміло, чи то вони бачили поганий сон, чи то щось інше налякало їх під час сну і прокидання.

Що порушує сон

Причинами вище названих явищ можуть бути надмірна втома, стрес через відсутність успіху, шум, неприборкані чи неподолані емоції або пережита травма. Причинами порушення сну можуть бути також психічні розлади чи фізичні хвороби. Висока температура дитини також порушує її сон. Пережиті хвороби й травми можуть, окрім цього, викликати почуття безпорадності, які відображаються у поганих снах. Якщо дітям нав'язувати спотворений образ Бога, Який карає чи мстить, то страх, що виникає внаслідок цього, може відобразитися у снах. Музика, книги чи фільми, а також певні переживання також можуть впливати на психіку дитини. При цьому важко узагальнено сказати, які саме види історій чи музики викликають страшні сни, адже кожна дитина реагує на пережите, почуте або прочитане індивідуально. Отже, може трапитися так, що якась сцена з фільму викликає у підлітка паніку в той час, як його маленьку сестричку ніяк не зачіпає.

Страшні сни виникають найчастіше у дітей віком від п'яти до десяти років. Якщо маленькі діти бачать уві сні сталі образи, то старші діти бачать сни у вигляді фільмів. У віці приблизно двох років діти починають розрізняти між сном і реальністю; цей процес, однак, триває декілька років. Тільки у віці між чотирма і шістьма роками дитина розпізнає сон як такий. Приблизно у віці семи років дитина починає розуміти, що у сні відтворюються психічні переживання, причому лише через декілька років вона здатна передавати їх словами. Таке розуміння сну все ж призводить до того, що дитина шкільного віку вже може говорити й розмірковувати над снами, аби не почувати себе безпорадною.

Як позбутися уявних образів?

Стійке й надійне оточення допомагає дітям уникати поганих снів. Аби дітям не доводилося наодинці боротися зі своїми переживаннями уві сні, батьки можуть аналізувати з ними прожитий день, вести бесіду про пережите і таким чином показувати їй, що вона здатна приборкати будь-які негативні переживання. Таке має відбуватися завчасно упродовж дня, а не відкладатися на час перед сном, інакше дитина засинатиме з щойно обговореними проблемами.

Як стрес, так і незначна зайнятість можуть спричинити порушення сну. Тому дитина упродовж дня потребує як достатньо часу для відпочинку й спокою – перш за все незадовго до сну, – так і для прогулянки на свіжому повітрі й імпульсів для духовної зайнятості. Якщо дитина упродовж дня достатньо занята активними розвагами, а також відпочиває, то вечірня приємна втома допоможе їй умиротворено заснути.

Оскільки надмірна втома може також бути причиною порушення сну, то батькам корисно стежити за ознаками втоми своїх дітей, як-от: потирання очей, позіхання чи надмірне роздратування, і вчасно давати дітям можливість заснути в спокої.

Кожна дитина переживає своє оточення абсолютно індивідуально. Почуте чи прочитане вона сприймає також по-різному. Тому щодо використання засобів масової інформації батьки повинні покладатися не тільки на дані про вікові обмеження, але й абсолютно цілеспрямовано вибирати їх, аби вберегти дитину як від їх надмірного чи занадто тривалого споживання, так і від їх неадекватного змісту. Окрім цього, батькам слід знати про зміст того, чим захоплюється їхня дитина, аби постійно бути готовими вести з нею про це мову й підтримувати в приборканні негативних емоцій.

Аби дух і тіло могли вчасно прийти у стан спокою, діти (і дорослі) не повинні приймати їжу і дивитися телевизор приблизно за годину до сну.

Аби запобігти чи мінімізувати нічні страхи, батьки разом зі своєю дитиною можуть облаштовувати кімнату для сну. Не треба брати в ліжку іграшки, які можуть спонукати дитину до гри, а ось м'які плюшеві іграшки в якості нічного друга можуть бути приємними й корисними для дитини. Батьки повинні разом з дітьми дуже уважно розглянути простір дитячої кімнати у вечірніх сутінках чи нічній темряві. Які тіні, приміром, відображають вікна, коли

повз проїжджає машина? Якщо старша дитина знає точно, що страшна тінь це, насправді, всього лише халат, який висить на стільці, то все ж не треба створювати атмосферу, що викликає страх, і для цього поставити стілець поза зоною дитячої видимості.

На сон значною мірою впливає також якість повітря в кімнаті. Тому в спальні не повинно бути надто тепло і її безпосередньо перед сном треба добре провітрити.

Оскільки сон може порушити шум і яскраве світло, то батьки разом зі своїми дітьми мають підбирати підходящий будильник. Власний будильник сприяє формуванню такої важливої для дитини риси, як самостійність. Надто яскраві цифри на годиннику слід приглушити або відвернути годинник у бік. Краще, якщо в зоні видимості дитини буде щось таке, що викликає у неї позитивні почуття.

Вечірній алгоритм підготування до сну, який постійно повторюється, допомагає дітям заспокоїтися і заснути з почуттям впевненості і захищеності. Спільна молитва, а також обнімання, спів, читання вголос і прослуховування спокійної музики також сприяють спокійному сну дитини. Важливою складовою вечора повинно бути слухання. Діти потребують часу й уваги з боку своїх батьків, аби мати можливість висловити все, чим з ними хочуть поділитися. Надмірна вечірня балакучість може вказувати на те, що діти зі страху перед поганим сном бажать відтягнути час. Тому батькам слід дуже уважно стежити за тим, чи дійсно дитині потрібно більше часу для розмови і в такому випадку починати її раніше. Регулярний відхід до сну і врегульований ритм дня є дуже важливими для відпочинкового й спокійного сну. З іншого боку, потреби дитини є важливішими від розпорядку дня. Тому батькам потрібно узгоджувати з дитиною розпорядок дня і пристосовувати його до її індивідуальних потреб.

Якщо дитина, як Мікко, бачить страшні чи погані сни, то вона у будь-якому випадку потребує розуміння і відчуття того, що його емоції сприйматимуться серйозно і що його підтримають у їх приборканні. Батьки можуть давати пояснення дитині тому, що вона, ймовірно, відчула чи пережила, а також тому, що потребує уваги, бо відображається у її сні.

Згодом Мікко може подолати свої страшні сни, якщо зображуватиме їх на малюнках, а потім перемальовувати на позитивний лад. Якщо діти зосереджуються на позитиві й на допомозі, яку отримують, чи на силі, якою володіють, аби долати страшний сон, то в змозі приборкати негативні почуття. Так вони набувають упевненість і в майбутньому долають будь-який поганий сон.

Казка про щастя

Ми, люди, схоже, запрограмовані на гонитву за щастям. Ми вважаємо, що десь там має бути щось таке, що зробить нас щасливими, і нам просто треба знайти його. Під час такого полювання за птахом щастям відбуваються дивні речі. Іноді ми проносимося повз щастя, не помічаючи його.

Боже, будь ласка, подаруй мені те чи інше, тоді так, тільки тоді я буду, нарешті, щасливий! Ми, очевидно, не раз молилися так чи подібно до цього. Ми молилися про зовсім незначні речі. Діти молилися так, напевно, про ляльку, велосипед чи футбольний м'яч. А іноді ми просили в Господа про дуже значні й життєво важливі речі. Апостол Павло докучав Господові, коли молився і просив здоров'я. І він не самотній у своєму проханні. Адже кожен з нас знає, що здоров'я – це неабияке щастя. Найчастіше, однак, тільки хворий вважає, що здоров'я – це щастя. Бо здоровий, як правило, сприймає здоров'я як щось належне або вважає, що заслужив на нього своїм здоровим способом життя і відповідною поведінкою.

Будь-які людські фантазії про щастя пов'язані з матеріальним світом. Цьому, безумовно, сприяє постійне бомбардування рекламними обіцянками, які все більше спрямовані на наші таємні побажання і пристрасті: якщо чоловік використовує саме ці парфуми після гоління, то,

як брехливо запевняє реклама, він користуватиметься успіхом у жінок. Якщо жінка їхатиме саме на рекламованому автомобілі, то вслід за нею на узбіччі дивитимуться захоплено шикарні чоловіки, як це зображено у вигляді фотошопу на рекламі. Людина, яка купує саме цей м'яучий засіб чи це масло для бутербродів, зробить свою сім'ю щасливою й, окрім цього, здобуде гармонію і задоволення. Список того, що робить людей щасливими, є таким же великим, як і символи, що підкреслюють її статус. Шикарний дім, дорогий годинник, модний велосипед, гігієнічні засоби, продукти харчування, солодощі, подорожі і все, що стосується домашніх тварин, а також меблі і так далі. На прикладі своїх дітей ми знаємо: така бажана й жадана «іграшка» через рік нерідко вкривається пилом і про неї швидко забувають. Подібне відбувається з дорослими: у більшості випадків через певний час парфуми, які нібито роблять тебе щасливим і притягають партнера, набридають і хочеться придбати новий аромат. Гордий власник

нового автомобіля потайки знову поглядає на ще більш привабливу модель. І ми з жахом з'ясовуємо, що масло для бутербродів не тільки обмануло наше почуття, а й сильніше «стягнуло» наші брюки чи спідницю. То хіба так виглядає щастя? Можливо...

Вхопити щастя за чуб

Стародавні греки поклонялися богу на ім'я Кайрос. Це – бог слушного моменту. З його чола на обличчя звисав локон волосся, а потилиця була обстрижена наголо. На ногах у нього були крила, і він виглядав так, ніби пересувається навшпиньки, швидко, як вітер. Звідти походить приказка «вхопити удачу за чуб». Вся справа в пасмі волосся Кайроса. Якщо удача пролітала мимо і ти вхопив її невчасно чи недостатньо рішуче, то хапаєшся за порожнечу, за обстрижену наголо потилицю, й удача назавжди вислизає з твоїх рук.

Щастя хочеться спіймати в потрібний момент. Це цікавий метафоричний образ, який суперечить сучасній гонитві за щастям. У той час, як ми, сучасні люди, вважаємо, що все життя повинні активно полювати за птахом щастям, аби зловити його, то цей давній образ мовить: почекайте, поки не прийде сприятливий момент, а потім міцно хапайте. Християни у всі часи задаються питанням: «Як мені ставитися до цієї гонитви за щастям?» Адже будь-хто бажає бути щасливим на цій землі. І це, звісно, не діявольське бажання. У нас, людей, є свої бажання і надії у житті. Чи має християнин відрікатися від усього цього і бичувати себе, аби отримати бажане щастя? Хіба особисте щастя не притаманне також християнину?

Чимало людей давали відповідь на це питання. Їх діапазон сягає від чіткого «так» до строгого «ні» і має безліч відтінків. Знайдемо відповідь у Господа. Поглянемо на Його життя. Іван Хреститель вів аскетичний спосіб життя і не прагнув ані насолоди, ані щастя, як ми його уявляємо сьогодні. Він жив відокремлено, у безплідній пустелі, харчувався тим, що пропонувала йому природа: сараною і медом диких бджіл. Надмірної ваги Іван безумовно не мав. Однак, у нас немає свідчень того, що Іван почував себе щасливим у житті.

Ісус і «щастя»

Ісус виразно висловив думку тогочасних людей про Івана Хрестителя: вони хитали головою, коли дивилися на дивну людину поблизу Йордану, яка нехтує їжею. Але в той же

час Ісус наголошував на тому, що люди і Його «полювали брудом»: називали «п'яницею», бо Він їв і пив з людьми. Звідси походить мудрість, що твердить: догодити всім – мистецтво, яким Сам Христос не володів. Чи був Ісус щасливим у Своему житті? На це питання важко відповісти, бо Ісус оперував іншими категоріями «щастя» і не вважав, що воно зводиться до успішного, доброго й вдоволеного життя. Апостол Павло в зв'язку з цим дещо своєрідно веде мову про «слухняність» Сина по відношенні до волі Отця. Що говорить про це Сам Учитель? «Їжа моя, - каже до них Ісус, - волю чинити Того, Хто послав мене, і діло Його вивершити», - так відповів Ісус, коли учні цілком по-земному і розумно закликали Його втамувати земну потребу й, урешті-решт, щось поїсти. Ще один факт проливає яскраве світло на категорію «щастя»: у багатьох місцях писань Старого Заповіту мовиться про те, що таке щастя і щасливе життя. У Новому Заповіті, навпаки, – ніде. Натомість багато сказано про спасіння, спокуту і єднання з Богом.

Ось чому ми рекомендуємо дослухатися до порад Господа, відповідаючи на питання, чи може християнин гонитися за щастям:

- «Шукайте перше Царство Боже та його справедливість [правди]» (Від Матвія 6, 33).
- «Бо де твій скарб, там буде і твоє серце» (Від Матвія 6, 21).
- «Збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ані хробацтво не нівечить і де злодії не пробивають стін і не викрадають» (Від Матвія 6, 20).

Ісус не мовив жодного слова на користь аскетичного життя чи добровільних поневірян. Але Він наголошував на основному сенсі життя: на прагненні Божого Царства і Його правди. Прагнення до матеріальних цінностей, до багатства, яке ще тоді й сьогодні, ймовірно, значною мірою визначає життя людини, часто перетворює її в Його очах у кволу, убогу й неповноцінну істоту. «Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занепасть власну душу? Що може людина дати взамін за свою душу?» (Від Матвія 16, 26). Із цієї матеріальної прив'язаності людини Ісус навряд чи бачить вихід: «Що може людина дати взамін за свою душу?». Тільки віра і любов до Христа можуть дійсно принести людині свободу й вічне щастя.

Нещодавно я почув історію-казку, яка наочно показує, що людина може бути засліпленою в гонитві за щастям. Полюючи за великим, тривалим та непорушним щастям ви ледь сприймаєте унікальні шанси на маленьке, точкове, але справжнє щастя, не приділяєте йому значення і, врешті-решт, будете знищені цією сліпою гонитвою за щастям.

Святкування Пасхи в округах «Україна-Схід» і «Україна-Центр»

Фото: НАЦ України

Про богослужіння Апостола Анатолія Будника з нагоди Пасхи в окрузі «Україна-Захід» ми повідомляли у часопису «Наша сім'я» № 7.

Святкові богослужіння з нагоди Пасхи відбулися також в округах «Україна-Схід» та «Україна-Центр». Окружний старійшина Таран, який очолює округ «Україна-Схід», повідомив про святкування Пасхи в своєму регіоні таке:

«Христос живий! У великодні святкові дні Бог знову нагадає усім людям про Свою велику любов і про прекрасне майбутнє, яке відкрито всім вірним віруючим - Ісус Христос помер і воскрес! Таке нагадування прозвучало як нове джерело духовної сили, упевненості й радості, а також як ще один заклик до людей, які не вірують і сумніваються: «Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облеку вас». Незважаючи на пандемію і карантин, багато братів і сестер прийшли у церкву, до Божого вітваря, аби отримати цей імпульс упевненості, надії й радості. Багато хто прийшов на богослужіння після тривалої перерви, пов'язаної з карантинном і небезпекою заразитися. У всіх громадах округу «Україна-Схід» богослужіння пройшли в атмосфері радості та духовного єднання. Священнослужителі й парафіяни з авто привезли на богослужіння літніх прихожан, яким важко самотійно добиратися до церкви, а також тих, хто боявся їхати громадським транспортом ... Цього разу обійшлося без обіймів і поцілунків, але святковий стан душ і радісні обличчя можна було відчутти й побачити, незважаючи на маски».

Святкові богослужіння з нагоди Пасхи пройшли також у громадах округу «Україна-Центр». У центральній церкві м. Києва це урочисте богослужіння проводив окружний старійшина Пальм, який очолює цей округ.

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Як звали друга й соратника Мартіна Лютера у Віттенберзі?

- А) Йоганн Герхард
- Б) Альберт фон Бранденбург
- В) Філіп Меланхтон
- Г) Жан Кальвін

2. Як перекладено латинською мовою назву 1-ї книги Мойсея?

- А) Буття
- Б) Вихід
- В) Второзаконня
- Г) Числа

3. На якій горі в час пророка Іллі відбувся Божий суд?

- А) Сінай
- Б) Карміл
- В) Фавор
- Г) Хорив

4. Хто прийняв воскреслого Ісуса за садівника?

- А) Марія, мати Ісуса
- Б) Єлисавета, мати Івана Хрестителя
- В) Марія Магдалина
- Г) Апостол Іван

5. Хто написав текст пісні «Йде Садівник, що дбає»

(№ 152 в російськомовному пісеннику)

- А) Карл Йоганн Філіп Шпітга
- Б) Ернст Генріх Гебхардт
- В) Август Ріше
- Г) Макс фон Шенкендорф

6. Хто побудував міста Пітом і Рамзес?

- А) фараон
- Б) цар Давид
- В) Ірод Великий
- Г) кесар Август

7. Скільки Послань до Тимофія міститься у Новому Заповіті?

- А) жодного, вони знаходяться в Апокрифах
- Б) одне
- В) три
- Г) два

8. Хто є автором Послання до Филип'ян?

- А) Апостол Іван
- Б) Апостол Павло
- В) Апостол Петро
- Г) Апостол Яків

9. У якому Євангелії міститься проповідь Ісуса «на рівнині»?

- А) у Євангелії від Івана
- Б) у Євангелії від Луки
- В) у Євангелії від Петра
- Г) у Євангелії від Матвія

10. Кому приснився сон про «небесну драбину» (Буття 28, 10–22)?

- А) Аврааму
- Б) Мойсею
- В) Гедеону
- Г) Якову

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Після Тридцятилітньої війни (1618–1648 рр.) у німецьких районах рейху, що залишилися католицькими, звели багато церковних споруд у стилі бароко. З одного боку, унаслідок військових дій були зруйновані чимало церков і монастирів, а з іншого, почала зароджуватися Контрреформація, тобто рух оновлення Католицької церкви відносно Реформації, який намагався поширити католицьку віру також через архітектурні елементи й елементи мистецтва. Це призвело до того, що забудовники наймали на великі будівництва іменитих майстрів, які водночас брали участь у невеликих будівельних роботах у своєму найближчому оточенні. Так, приміром, будівельники і художники, які брали участь у будівництві Собору Пассау (з 1668 по 1693 рр.), також виконували доручення щодо будівництва парафіяльної церкви в Нижній Баварії. У міському окрузі Гартльберг виникла таким чином барокова церква, в якій працювали два скульптури Джованні Баттіста Карлоне і Джованні Паоло Д'Алліо, які

Фотос. Д-р Баммеллер

також працювали під час зведення Собору в Пассау. Будівництво споруди здійснював граубюднерський архітектор Доменіко Крістофф Цуккалі, а фрески в хорівому зводі створив Карл Адам у 1688 році. Карл Адам зображує на цих фресках молитву «Отче наш», яку він представив у вигляді восьми прохань – кожна на окремому полотні. Прохання «І не введи нас у спокусу» Адам зображує на прикладі епізоду з життя Ісуса.

ЯКИЙ ЕПІЗОД З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА ЗОБРАЖЕНИЙ НА ФРЕСЦІ АДАМА?

(Відповідь див. на стор. 2)